

დანიელის წიგნი — ნომერი ორმოცდათხუთმეტი

წინასწარმეტყველური გობელენის გახსნა: გაბრიელის გამოცხადება დანიელს

Jeff Pippenger

2024-01-19

გაბრიელი მოვიდა დანიელთან მას შემდეგ, რაც მან გაიგო იერემიას წინასწარმეტყველებაში მოხსენიებული ტყვეობის სამოცდაათი წელი, აგრეთვე მოსეს ფიცი და წყევლა.

მისი მეფობის პირველ წელს მე, დანიელმა, წიგნებით გავიგე წელთა რიცხვი, რომლის შესახებ უფლის სიტყვა მოევლინა წინასწარმეტყველ იერემიას, რომ იერუსალიმის გაპარტახებაზე სამოცდაათი წელი აღსრულდებოდა.... დიახ, მთელმა ისრაელმა დაარღვია შენი რჯული, განუდგა კიდეც, რათა არ დამორჩილებოდა შენს ხმას; ამიტომ გადმოიღვარა ჩვენზე წყევლა და ფიცი, რომელიც დაწერილია მოსეს, ღვთის მსახურის, რჯულში, რადგან შევცოდეთ მის წინაშე. და მან დაამტკიცა თავისი სიტყვები, რომლებიც წარმოთქვა ჩვენს წინააღმდეგ და ჩვენს მსაჯულთა წინააღმდეგ, რომელნიც გვასამართლებდნენ, იმიტომ, რომ მოგვივლინა დიდი უბედურება; რადგან მთელი ცისქვეშეთის ქვეშ არ მომხდარა ისეთი, რაც იერუსალიმს შეემთხვა. როგორც მოსეს რჯულშია დაწერილი, მთელი ეს უბედურება მოვიდა ჩვენზე; მაგრამ ჩვენ არ მივმართეთ ვედრებით უფალს, ჩვენს ღმერთს, რათა მოვქცეულიყავით ჩვენი ურჯულოებებისგან და შეგვეცნო შენი ჭეშმარიტება. ამიტომ უფალი დარაჯობდა ამ უბედურებას და მოგვივლინა იგი; რადგან უფალი, ჩვენი ღმერთი, მართალია ყოველ თავის საქმეში, რასაც აკეთებს, ვინაიდან ჩვენ არ დავემორჩილეთ მის ხმას. დანიელი 9:2, 11-14.

სიტყვა, რომელიც დანიელმა გამოიყენა და რომელიც ითარგმნება როგორც „ფიცი“, იგივე სიტყვაა, რომელიც მოსემ გამოიყენა და რომელიც ითარგმნება როგორც „შვიდგზის“, ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში. და უაითი გვაუწყებს, რომ მეცხრე თავში დანიელი ცდილობდა გაეგო იერემიას სამოცდაათი წლის პერიოდისა და ორიათას სამასი წლის პერიოდის ურთიერთმიმართება. მერვე თავში გაბრიელს ნაბრძანები ჰქონდა, რომ დანიელისთვის გასაგები გაეხადა ორიათას სამასი დღის ხილვა; და გაბრიელი ასრულებს თავის საქმეს, როცა მეცხრე თავში კვლავ ბრუნდება და დანიელს ატყობინებს, რომ გონებრივად განაცალკეოს ის ორი ხილვა, რომლებიც მეშვიდე, მერვე და აგრეთვე მეცხრე თავების თემას წარმოადგენდა. ეს ორი ხილვა არის იმ „ცოდნის მომატების“ თემა, რომელიც 1798 წელს ბეჭედახსნილი გახდა.

იერემიას სამოცდაათი წელი და მოსეს „წყევლაც“ ორივე „შვიდგზის“ სიმბოლოა, როგორც ეს მოსეს „ფიცით“ არის წარმოდგენილი; მაგრამ გაბრიელი აპირებს წარმოადგინოს ორი ათას სამასი წლის პერიოდის დაყოფა. მისი სწორად დაყოფა შესაძლებელია მხოლოდ მაშინ, როდესაც სწორად გაირჩევა გათელვის შესახებ ხილვის

(„chazon“) და გამოჩენის შესახებ ხილვის („mareh“) ურთიერთმიმართება. გაბრიელმა დაიწყო იმით, რომ დაადგინა: იუდეველთათვის მოცემული იყო გამოსაცდელი პერიოდი ოთხას ოთხმოცდაათი წლისა. ეს პერიოდი იგივე იყო, რაც ოთხას ოთხმოცდაათი წლის აჯანყების პერიოდი, რომელმაც ტყვეობის სამოცდაათი წელი მოიტანა.

ოცდამეოთხე მუხლში სიტყვა „განესაზღვრა“ შეეხება პერიოდს ძვ. წ. 457 წელს მესამე ბრძანებულების გამოცემიდან ახ. წ. 34 წელს სტეფანეს ჩაქოლვამდე, ხოლო ოცდამეექვსე და ოცდამეშვიდე მუხლებში სიტყვა „განესაზღვრა“ მიუთითებს წარმართობისა და პაპიზმის გამაპარტახებელ ძალებზე.

და სამოცდაორი კვირის შემდეგ მოიკვეთება მესია, მაგრამ არა თავისთვის; და მომავალი მთავრის ხალხი დაანგრევს ქალაქსა და საწმიდარს; და მისი დასასრული იქნება წარღვნით, და ომის აღსასრულამდე განსაზღვრულია გაპარტახებანი. და ის ერთ კვირას მრავალთან დაამტკიცებს აღთქმას; და კვირის შუაში შეწყვეტინებს მსხვერპლსა და შესაწირავს, და სისაძაგლეთა გამრავლებით გააპარტახებს მას, ვიდრე აღსრულებამდე, და განჩინებული გადმოიღვრება გაპარტახებულზე. დანიელი 9:26, 27.

გაბრიელი ატყობინებს დანიელს, რომ მას შემდეგ, რაც „მესია“ „მოიკვეთებოდა“, „მომავალი მთავრის ხალხი ქალაქსა და საწმიდარს დაანგრევდა“. წარმართულმა რომმა დაანგრია „ქალაქი და საწმიდარი“ იმ ალყის დროს, რომელიც ზუსტად სამნახევარ წელს გაგრძელდა, 66-დან 70 წლამდე ჩვ. წ. გაბრიელი მიუთითებს, რომ „ომის დასასრული“ იქნებოდა „წარღვნით“, და რომ ომი „გაპარტახებათაგან“ შედგებოდა. ომი, რომელიც იერუსალიმისა და საწმიდრის წინააღმდეგ აღსრულდა, იყო ის გათელვა, რომელიც წარმართობამ და პაპობამ აღასრულეს. წარმართული ძალა, რომელიც დასაწყისში იერუსალიმს დაანგრევდა, ბაბილონი იყო, მაგრამ წარმართული ძალა, რომელიც მას შემდეგ დაანგრევდა მას, რაც მესია ჯვარს ეცვა, იყო წარმართული რომი. მაგრამ ომი საწმიდრისა და მხედრობის წინააღმდეგ აღსრულდა ორი გამაპარტახებელი ძალის მიერ, და ამ ორ გამაპარტახებელ ძალას შორის მეორე საღვთო წერილებში პაპობაა.

პაპობა არის ის ძალა, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „მძლავრად მოვარდნილი შოლტი“; იგი არის დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში აღწერილი ძალა, რომელიც „გადმოიღვრება და გადაივლის“. იერუსალიმის დათრგუნვა, რომელიც ბაბილონით დაიწყო და გაგრძელდა იმ რკინის ერის მიერ, რომელიც, როგორც მოსემ მეორე რჯულში წარმოადგინა, ბუნდოვან სიტყვებს წარმოთქვამდა, შემდეგ პაპობით გაგრძელდა. იერუსალიმის დათრგუნვის დასასრულამდე „აოხრებანი“ „განწესებული“ იყო. ოცდამეშვიდე მუხლში ქრისტე ერთ შვიდეულზე მრავალთან აღთქმას ამტკიცებს. იმ შვიდეულის შუაგულში მიწიერი მსხვერპლშეწირვის სისტემა შეწყდებოდა, რადგან ქრისტე ზეციურ საწმიდარში თავის მღვდელმთავრულ მსახურებას იწყებდა. იუდეველთა ურჩობის გამო იმ გამოსაცდელი დროის განმავლობაში, რომელიც მათთვის იყო გამოყოფილი, საწმიდარი და ქალაქი კვლავ უნდა გაპარტახებულიყო.

მუხლი ამბობს: „სისამაგლეთა გავრცელების გამო იგი მას გააუკაცრიელებს, თვით აღსასრულამდე; და რაც განსაზღვრულია, გადმოიღვრება გაუკაცრიელებულზე.“ როცა იუდეველებმა საბოლოოდ აღავსეს თავიანთი განსაცდელი დროის სასმისი პირამდე, ქალაქი და საწმიდარი ომის დასასრულამდე გაუკაცრიელებული უნდა ყოფილიყო. 1798 წელს დათრგუნვის „აღსასრულისას“ „განსაზღვრული“ იყო, რომ პაპობას სასიკვდილო ჭრილობა მიეღო. შემდეგ ქალაქი და საწმიდარი უნდა აღდგენილიყო და თავიდან აშენებულიყო, როგორც ეს წინასახედ იყო ნაჩვენები, როცა იუდეველები სამივე ბრძანებულების ძალით გამოვიდნენ სიტყვიერი ბაბილონიდან.

იმ ომის დასრულებამდე იერუსალიმი პაპობრივი ძალაუფლების მიერ უნდა ყოფილიყო გათელილი. წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომლებიც ორ ათას სამას წელს შიგნით არსებულ განმასხვავებელ პერიოდებს შეადგენს, სწორად შეიძლება იქნეს გაგებული მხოლოდ მაშინ, როცა სამოცდაათი წლის განმავლობაში გათელვის ხილვის კავშირი სათანადოდ არის გაგებული სიწმინდისა და მხედრობის აღდგენის ხილვასთან დაკავშირებით. მოსეს წყევლის გაფანტვის ხილვის უარყოფა ნიშნავს შეკრების ხილვის უარყოფას. სამოცდაათი წლის ხილვა არის გაფანტვის ხილვა. ორ ათას სამასი წლის ხილვა არის შეკრების ხილვა. სამოცდაათი წლის ხილვა არის გაფანტვის „chazon“ ხილვა, ხოლო ორ ათას სამასი წლის ხილვა არის შეკრების „mareh“ ხილვა.

ამიტომ, რაც ღმერთმა შეაუღლა, კაცი ნუ განაშორებს. მარკოზი 10:9.

ორი ხილვა წინასწარმეტყველურად შეერთებულია ერთმანეთთან, და ერთის უარყოფა ორივეს უარყოფას ნიშნავს. ეს ფაქტი ცხადყოფს, რომ, მიუხედავად იმისა, რომ ადვენტიზმი ამტკიცებს, თითქოს იცავს ორათას სამასწლოვან წინასწარმეტყველებას, მან უარყო ადვენტიზმის ცენტრალური საყრდენი, ისევე უცილობლად, როგორც 1863 წელს უარყო „შვიდი ჟამი“. განა იუდეველები არ აცხადებდნენ, რომ იცავდნენ ღვთის რჯულს? განა ძველი ისრაელი არ აცხადებდა, რომ მესიას მოელოდა? სიტყვიერი აღიარება არაფერს ნიშნავს, თუ იგი ღვთის სიტყვას არ ემყარება.

მილერიტებმა საბოლოოდ 1844 წლის 22 ოქტომბერი განსაზღვრეს, როგორც ორი ათას სამასი დღის პერიოდის დასასრული, მაგრამ მათი გაგება შეზღუდული იყო. მხოლოდ დიდი იმედგაცრუების შემდეგ მოევლინა მათ ნათელი ზეციური საწმიდრისა და ქრისტეს იმ თარიღზე უწმიდეს ადგილას გამოცხადების შესახებ. მხოლოდ იმ თარიღის შემდეგ იხილეს მათ მესამე ანგელოზის უწყება და ღვთის რჯული.

უფალს განზრახული ჰქონდა გაეზარდა იმ წინასწარმეტყველური ნათლის სიძლიერე, რომელიც დაკავშირებული იყო ორ ათას სამას წელთან, და 1856 წელს მან გახსნა კარი შემდგომი ნათლისათვის, ხოლო მომდევნო შვიდი წლის განმავლობაში ადვენტიზმმა ეს კარი დახურა. მხოლოდ 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდეგ მიიყვანა უფალმა წინასწარმეტყველების მკვლევარნი კვლავ ჰაირამ ედსონის სტატიებთან, და „შვიდი ჟამის“ ნათელმა კიდევ ერთხელ დაიწყო ზრდა.

უარის თქმით, დაენახა კავშირი ორათას სამასწლიანი წინასწარმეტყველებისა და ორნახევარი ათას ოცი წლის წინასწარმეტყველებას შორის, ადვენტიზმმა 1844 წლის 22

ოქტომბერი შეიმეცნა შეზღუდულად და არასრულად.

მას შემდეგ, რაც ს. ს. სნოუმ ჯვარცმის თარიღი დააფიქსირა, დადგინდა 1844 წლის 22 ოქტომბრის თარიღი.

ამიტომ იცოდე და გაიგე, რომ იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების ბრძანების გამოსვლიდან მესია მთავრამდე იქნება შვიდი შვიდეული და სამოცდაორი შვიდეული; კვლავ აშენდება მოედანი და გალავანი, თუმცა მძიმე ჟამებში. და სამოცდაორი შვიდეულის შემდეგ მოიკვეთება მესია, მაგრამ არა თავისთვის; და მომავალი მთავრის ხალხი დაანგრევს ქალაქსა და საწმიდარს; და მისი დასასრული იქნება წარღვნისავით, და ომის დასასრულამდე გაპარტახებანი განისაზღვრა. და იგი მრავალთან დაამტკიცებს აღთქმას ერთი შვიდეულით; და შვიდეულის შუაგულში შეწყვეტს მსხვერპლსა და ძღვენს, და სისამაგლეთა გავრცელების გამო გააპარტახებს მას, აღსასრულამდე კი ის, რაც განსაზღვრულია, გადმოიღვრება გაპარტახებულზე. დანიელი 9:25–27.

მილერიტებმა სწორად აღიარეს ჯვარცმის თარიღი, შემდეგ კი დადგინდა ოცდასამასი წლის პერიოდის დასასრული. „მესიის მოკვეთა“ „კვირის შუაში“, როდესაც ქრისტემ „დაამტკიცა აღთქმა“ იმის გამო, რომ იუდეველებმა თავიანთი გამოსაცდელი დროის სასმისი პირამდე აავსეს, როგორც ეს წარმოდგენილია „სიბილწეთა გავრცელებით“, ასევე იქნა ამოცნობილი. ჯვარი იქცა იმ ისტორიულ სასიგნალო ნიშნულად, რომელიც არსებითი იყო შუალდის ღაღადის უწყების ამოცნობაში.

იმ მუხლებში მდებარე ნათლის მიუხედავად, რომლებმაც ღვთის ძალის ასეთი ძლიერი გამოცხადება წარმოშვეს, მილერიტებმა ვერასოდეს მიაღწიეს იმ მუხლების ისეთი გაგებას, რომელსაც წარმოადგენდა დანიელის სურვილი, გაეგო ორი ხილვის ურთიერთმიმართება. ის კვირა, რომლის განმავლობაში ქრისტემ აღთქმა დაამტკიცა, ორ პერიოდად იყო გაყოფილი, რაც მოგვიანებით და ვაითმა განსაზღვრა, როგორც ქრისტეს პირადი მსახურების სამი წელიწადი და ნახევარი, ხოლო შემდეგ — მისი ის მსახურება, რომელიც მოწაფეების მიერ იყო წარმოდგენილი. მათ დაინახეს, რომ ჯვრის ისტორიული სასაზღვრო ნიშანი იქცა საყრდენად 1844 წლის 22 ოქტომბრის თარიღის დასადგენად, მაგრამ ვერ დაინახეს, რომ იგი ამავე დროს ასევე წარმოადგენდა სამი წელიწადისა და ნახევრის ორი იდენტური პერიოდის ცენტრს და, ამგვარად, წარმოადგენდა „შვიდ დროს“, რომელსაც ღმერთმა მოსეს მეშვეობით უწოდა „მისი აღთქმის დავა“.

მაშინ მეც წინ აღვიდგებით და შვიდგზის კიდევ დაგსჯით თქვენი ცოდვებისათვის. და მოვავლენ თქვენზე მახვილს, რომელიც შურს იძიებს ჩემი აღთქმისათვის; და როცა თქვენს ქალაქებში შეიკრიბებით, გამოგიგზავნით თქვენ შორის შავ ჭირს; და მტრის ხელში იქნებით გადაცემულნი. ლევიანნი 26:24, 25.

როდესაც ქრისტე ადასტურებდა აღთქმას მრავალთან, ეს იყო ის აღთქმა, რომლის გამოც მას ურჩ იუდეველებთან დავა ჰქონდა. მისი „აღთქმის დავა“ დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს, როდესაც ასურელებმა ჩრდილოეთის სამეფო ტყვეობაში წაიყვანეს, და შემდეგ ათას ორას სამოცი წინასწარმეტყველური დღის განმავლობაში წარმართობამ გათელა

პირდაპირი ისრაელი. ამ გათელვას კი შემდგომ მოჰყვა კიდევ ათას ორას სამოცი წინასწარმეტყველური დღე, რომლის განმავლობაშიც პაპიზმი თელავდა სულიერ ისრაელს.

წინასწარმეტყველური კვირა, რომელშიც ქრისტემ აღთქმა დაამტკიცა, ოცდასამასი წლის ხილვის აღსრულებაში, იმავდროულად წარმოადგენდა ორი ათას ხუთას ოცი წლის ხილვასაც. მილერიტებმა ოცდასამასი წლის წინასწარმეტყველებიდან იმდენი შეიცნეს, რომ შუალდამის ღაღადის უწყება სწორად გამოეცხადებინათ, მაგრამ მათ აირჩიეს უარეყოთ იმ ნათლის ნაწილი, რომლის გადმოცემასაც გაბრიელის განმარტება მეცხრე თავში ისახავდა მიზნად.

გაბრიელმა დანიელს დაარიგა, რომ მართებულად გაეყო (გონებრივად გამოეყო) ეს ორი ხილვა, წარმოდგენილი როგორც „საქმე“ და „ხილვა“, და ამ რჩევის აღსრულებად და უაიტი გვაუწყებს, რომ სწორედ ეს იყო დანიელის მთავარი საზრუნავი, როდესაც იგი ცდილობდა გაეყო სამოცდაათი კვირის („შვიდგზის“ სიმბოლოს) და ორი ათას სამასი წლის ურთიერთმიმართება.

ადენტიზმის მიერ „შვიდი ჟამის“ უარყოფამ ისინი ისეთ მდგომარეობაში დააყენა, რომ ვერ შეძლეს გაეგოთ, რომ პირველი ოთხას ოთხმოცდაათწლიანი პერიოდი, რომელიც ოცდასამასი წლიდან იყო მოჭრილი, წარმოადგენდა აღთქმის ამბოხს, რომელსაც მოსე განსაზღვრავს როგორც „მისი აღთქმის დავას“.

მათ აგრეთვე დაუბნელდათ იმის შეცნობა, რომ კვირის შუაში ჯვარცმა მხოლოდ თარიღის დადგენაზე მეტი რამ იყო, რადგან იგი თვით ქრისტეს დავის უმთავრეს ცენტრს აღნიშნავდა ისრაელის ურჩობის წინააღმდეგ აღთქმის სისხლით. ისინი ბრმა იყვნენ იმ ფაქტის მიმართ, რომ ის სისხლი, რომელიც მრავალთათვის დაიღვრა ჯვარზე და რომელიც მის აღთქმას ამტკიცებდა, აგრეთვე ამტკიცებდა ლევიანთა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებში გადმოცემულ აღთქმას.

ძველმა ისრაელმა საკუთარ თავზე აიღო აღთქმა, რომლის შინაარსიც მათ ასე განსაზღვრეს თავიანთი განცხადებით: „ყველაფერს, რაც უფალმა თქვა, შევასრულებთ“, სრულიად შეუცნობლად იმისა, რომ აღთქმა, რომელსაც ქრისტე სთავაზობდა, მოითხოვდა, რომ მისი კანონი გულზე დაწერილიყო. აღთქმის პირობების მათმა ფარისევლურმა განსაზღვრებამ ხელი შეუშალა მათ ჭეშმარიტი აღთქმის გაგებასა და მიღებაში.

თანამედროვე ისრაელმა ჯვრის სისხლი კვირის შუაგულში ისეთი ტერმინებით განსაზღვრა, რომლებიც თანამედროვე ისრაელზე იმავე სიბრმავეს იწვევს, რაც ძველ ისრაელზე იყო, როცა მათ მესია უარყვეს და განაცხადეს, რომ კეისრის გარდა სხვა მეფე არ ჰყავდათ.

თანამედროვე ისრაელი ბრმად რჩება იმ ფაქტის მიმართ, რომ ისტორია, რომელიც გაბრიელმა დაუხაზა დანიელს, მოიცავს არა მხოლოდ აღთქმის დამტკიცებას, არამედ იმ გაფანტვასაც, რომელიც მოეწევა მათ, ვინც ამ აღთქმას უარყოფს; რადგან მუხლები მიუთითებენ, რომ წარმართული რომი (მომავალი მთავარი) დაანგრევდა ქალაქსა და

საწმიდარს, და რომ ომის დასასრულამდე (რომელმაც გათელა საწმიდარი და მხედრობა) განისაზღვრა „გაპარტახებანი“, მრავლობითში.

იმ ისტორიაში, სადაც ქრისტემ მრავლთათვის აღთქმის დასამტკიცებლად თავისი სისხლი დაღვარა, წარმართული და პაპური რომის ორი გამაპარტახებელი ძალა განსაკუთრებულად არის იდენტიფიცირებული. ჯვარზე დაღვრილი სისხლი არის ის, რაც ქრისტეს ზეციურ საწმიდარში შეაქვს, და წარმოადგენს მისი საქმის სიმბოლოს, რომელიც „mareh“-ის ოცდასამასი წლის ხილვით არის წარმოდგენილი. ეს ისტორია შერწყმულია „chazon“-ის ოცდახუთას ოცწლიანი ხილვის ისტორიასთან, როგორც ეს წარმოდგენილია იმ ორი გამაპარტახებელი ძალით, რომლებიც გათელავდნენ საწმიდარსა და მხედრობას.

ქეშმარიტებანი, რომლებიც მილერის სიზმარში ძვირფასი ქვების სახით იყვნენ წარმოდგენილნი, მზესავით კაშკაშებდნენ, მაგრამ არასრული იყვნენ. უკანასკნელ დღეებში, როდესაც შუალამის ღაღადი სიტყვასიტყვით განმეორდება, სწორედ ეს ძვირფასი ქვები „მტვრის ჯაგრისიან კაცს“ ახალი, უფრო დიდი კოლოფში ჩაეწყობა, და მაშინ ისინი ათჯერ უფრო კაშკაშად გაიბრწყინებენ, ვიდრე თავდაპირველად ბრწყინავდნენ. ისინი საბოლოო შუალამის ღაღადის უწყების გამოცდად იქცევიან. ეს ძვირფასი ქვები აბაკუმის მიერ წინასწარმეტყველებულმა ორმა მოწმემ კონკრეტულად ცხრილებად განსაზღვრა. როდესაც 1843 და 1850 წლების პიონერული ცხრილების ორი ცხრილი ერთმანეთზე დაიდება „ხაზი ხაზზე“, მილერის ძვირფასი ქვები ზუსტად განისაზღვრება, და ამით ეს ძვირფასი ქვები საბოლოო შუალამის ღაღადის უწყებას წარმოადგენს.

ორ ცხრილზე მოცემულ ქეშმარიტებათა უმეტესობა ასახავს წინასწარმეტყველებებს, რომლებიც 1844 წლამდე აღსრულდა, როგორიცაა დანიელის მეშვიდე და მერვე თავების მხედრობა იდენტიფიკაცია. წარმოდგენილია დანიელის მეორე თავის ქანდაკება. იქვეა მსჯელობა იმის შესახებ, ხილვას რომი ამყარებს თუ ანტიოქე ეპიფანე. იქვეა პირველი იმედგაცრუება და ხაზაკუკისა და ათი ქალწულის დაყოვნების ჟამი. იქვეა მესამე ანგელოზის გამოჩენა, ისევე როგორც ზეციური საწმიდარი. იქვეა „ყოველდღიური“, როგორც წარმართობის სიმბოლო. და, რასაკვირველია, იქვეა ისლამის სამი ვაიც. ერთად თავმოყრისას, ეს ცხრილები წარმოადგენს იმ „ცოდნის მომატების“ ილუსტრაციას, რომელიც ხდება მაშინ, როცა იუდას ტომის ლომი ბეჭედს ხსნის წინასწარმეტყველურ ქეშმარიტებაზე.

რამდენადაც ვასრულებთ ჩვენს განხილვას მდინარე ულაის ხილვის შესახებ, როგორც იმ წინასწარმეტყველური ცოდნის სიმბოლოსა, რომელიც აღბეჭდვისგან გათავისუფლდა აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, და გაიზარდა, რათა შეედგინა ძვირფასეულობა უილიამ მილერის სიზმრის ახალ, უფრო დიდ ყუთში, ჩვენ კვლავ მივუბრუნდებით მილერიტულ ქეშმარიტებებს, რომლებიც მათ ისტორიაში არასრული იყო. ზოგიერთნი არასრულ მდგომარეობაში დარჩა იმ ისტორიული დროის გამო, რომელშიც მილერიტები ცხოვრობდნენ, ხოლო სხვანი არასრულად დარჩა იმათ ურჩობის გამო, ვინც უარი თქვა მესამე ანგელოზის წინ მიმავალ ნათელს აპყოლოდა.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში განვაგრძობთ.

„ისინი, ვინც ღმერთმა შეტყობინებით გამოაგზავნა, მხოლოდ ადამიანები არიან, მაგრამ როგორია იმ შეტყობინების ხასიათი, რომელიც მათ მოაქვთ? გაბედავთ კი, ზურგი შეაქციოთ ან უმნიშვნელოდ ჩათვალოთ ეს გაფრთხილებები მხოლოდ იმიტომ, რომ ღმერთმა არ გკითხათ, რა იქნებოდა თქვენთვის სასურველი? ღმერთი მოუწოდებს ადამიანებს, რომლებიც ილაპარაკებენ, რომლებიც ხმამაღლა შეჰღაღადებენ და არ დაინდობენ. ღმერთმა აღადგინა თავისი მაცნეები, რათა შეასრულონ მისი საქმე ამ დროისთვის. ზოგიერთმა ქრისტეს სიმართლის უწყებას ზურგი აქცია, რათა გაეკრიტიკებინა ადამიანები და მათი ნაკლოვანებები, რადგან ისინი ჭეშმარიტების უწყებას არ წარმოთქვამენ მთელი იმ მადლითა და დახვეწილობით, რაც სასურველად მიაჩნიათ. მათში მეტისმეტი მოშურნეობაა, მეტისმეტად გულმოდგინენი არიან, მეტისმეტად კატეგორიულად ლაპარაკობენ, და ის უწყება, რომელსაც მრავალი დაღლილი და ჩაგრული სულისთვის განკურნება, სიცოცხლე და ნუგეში უნდა მოეტანა, ნაწილობრივ უკუგდებულია; რადგან იმავე ზომით, რა ზომითაც გავლენიანი ადამიანები საკუთარ გულებს კეტავენ და საკუთარ ნებას ღმერთის ნათქვამის წინააღმდეგ აყენებენ, ისინი შეეცდებიან წაართვან ნათლის სხივი მათ, ვინც ნათლისა და სიცოცხლისმყოფელი ძალისთვის მონატრებულნი და მლოცველნი იყვნენ. ქრისტემ თავის მსახურთა წინააღმდეგ ნათქვამი ყოველი მკაცრი, ამპარტავნული, დამცინავი სიტყვა როგორც თავის წინააღმდეგ ნათქვამი, ისე აღრიცხა.“

„მესამე ანგელოზის უწყება ვერ იქნება გაგებული, და ნათელი, რომელიც თავისი დიდებით გაანათებს დედამიწას, ცრუ ნათელად იქნება შერაცხილი მათ მიერ, ვინც უარს ამბობს იაროს მის მზარდ დიდებაში. საქმე, რომელიც შეიძლება შესრულებულიყო, შეუსრულებელი დარჩება ჭეშმარიტების უარმყოფელთა მიერ მათი ურწმუნოების გამო. გვედრებით თქვენ, ვინც ეწინააღმდეგებით ჭეშმარიტების ნათელს, განერიდეთ ღვთის ხალხის გზას. დაე, ზეცით მოვლენილი ნათელი მკაფიო და მტკიცე სხივებით ეფინოს მათ. ღმერთი პასუხს მოგთხოვთ თქვენ, ვისთანაც ეს ნათელი მოვიდა, იმისთვის, როგორ იყენებთ მას. ისინი, ვინც არ ისმენენ, პასუხს აგებენ; რადგან ჭეშმარიტება მათ მისაწვდომად იქნა მოტანილი, მაგრამ მათ შეურაცხევს თავიანთი შესაძლებლობები და უპირატესობანი. ღვთიური დამოწმების მატარებელი უწყებანი გაეგზავნა ღვთის ხალხს; ქრისტეს დიდება, სიდიადე, სიმართლე, სიკეთითა და ჭეშმარიტებით სავსე, იქნა წარმოდგენილი; იესო ქრისტეში ღვთაების სისავსე ჩვენს შორის გამოიცხადა მშვენიერებითა და მომხიბვლელობით, რათა მოეხიბლა ყველა, ვისი გულიც წინასწარგანწყობით არ იყო დახშული. ჩვენ ვიცით, რომ ღმერთმა იმოქმედა ჩვენს შორის. ჩვენ ვიხილეთ სულები, რომლებიც ცოდვიდან სიმართლისკენ მოიქცნენ. ჩვენ ვიხილეთ, რომ რწმენა განახლდა შემუსრვილთა გულებში. ნუთუ ვიქნებით იმ განწმენდილ კეთროვანთა მსგავსნი, რომლებმაც თავიანთი გზას განაგრძეს და მხოლოდ ერთი დაბრუნდა, რათა ღმერთისთვის დიდება მიეგო? უმჯობესია ვილაპარაკოთ მის სიკეთეზე და ვადიდოთ ღმერთი გულით, კალმითა და ხმით.“
Review and Herald, May 27, 1890.